I. I. O.
II
1303
L

ACADEMIA ROMÂNĂ
MEMORIILE SECȚIUNII ISTORICE
SERIA III TOMUL XIII MEM. 5

DOUA SCRISORI ALE LUI ATANASE ANGHEL

DE

N. IORGA
MEMBRU AL ACADEMIEI ROMÂNE

BIBLIOTECA ACADEMIEI REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

MONITORUL OFICIAL ȘI IMPRIMERIILE STATULUI
IMPRIMERIA NAȚIONALĂ
BUCUREȘTI
1932

www.dacoromanica.ro

	Lei
N. IORGA. I. Intre Domnii Moldovei şi ai Ţării Româneşti, cum se făceà corespondenţa; II. Zugravi noi şi vechi.	10.—
N. IORGA. Scrisori domneşti din arhivele dela Stockholm.	20.—
TOMUL XI (1930)	340.—
N. IORGA. Există o scrisoare de trădare a lui Mihai Viteazul?	30.—
G-ral R. ROSETTI. I. Ştiri mărunte şi note relative la istoria armamentului la noi; II. Când s'a adoptat steagul tricolor la noi.	20.—
G. BALŞ. I. Biserica din Lujeni; II. Pridvorul bisericilor moldoveneşti.	50.—
S. MEHEDINŢI. Coordonate etnografice. Civilisaţia şi cultura.	60.—
N. IORGA. I. Originea lui Ştefan Răzvan; II. Petrecerea lui Vasile Lupu în exilul dela Constantinopol.	10.—
G-ral R. ROSETTI. Războiul dela moartea lui Ştefan-cel-Mare până la aceà a lui Matei-Basarab. I. Armamentul.	25.—
N. IORGA. Octoihul Diaculuí Lorinţ.	15.—
ANDREI RĂDULESCU. Juristul Andronache Donici.	30.—
G-ral R. ROSETTI. Războiul dela moartea lui Ştefan-cel-Mare până la aceà a lui Matei-Basarab. II. Organizarea.	25.—
ION I. NISTOR. Decorarea lui Avram Iancu şi a camarazilor săi.	55.—
ANDREI RĂDULESCU. Asemănări între ideile primitive ale poporului din Bretania şi ale poporului român.	20.—
TOMUL XII (1931—32)	300.—
ANDREI RĂDULESCU. Influenţa belgiană asupra Dreptului român.	25.—
N. IORGA. Un pact de familie şi o nuntă domnească în 1587.	7.—
N. IORGA. La cronologia vechilor Domni moldoveni.	5.—
N. IORGA. Pretendentul Nicolae Basarab în Elveţia.	5.—
ION I. NISTOR. Opera d-lui N. Iorga.	10.—
ION I. NISTOR. Un român iscoadă la 1683 în tabăra Regelui Sobieski la Viena.	20.—
N. IORGA. Testamentul lui Nicola Nicolau	12.—
N. IORGA. Apelul către unire al lui Cuza-Vodă la 1859	5.—
N. IORGA. Un nou izvor cu privire la Mihai Viteazul şi Radu-Şerban	12.—
G-ral R. ROSETTI. Războiul dela moartea lui Ştefan-cel-Mare până la aceà a lui Matei Basarab. III. Tactica.	50.—
N. IORGA. «Moştenii» din Cremenari.	18.—
N. IORGA. Mormântul Doamnei Neaga şi al neamului ei.	5.—
N. IORGA. Publicaţii străine privitoare la istoria contemporană a Românilor	5.—
N. IORGA. Moşneni de pe Vărbilău şi de pe valea Buzăului	12.—
N. IORGA. I. Pedagogia unui jurisconsult fanariot din Bucureşti la 1780. II. Intoarcerea unei pribege: Doamna Maria Minio.	15.—
N. IORGA. Contribuţii la istoria modernă a Galaţilor.	20.—
AL. LĂPEDATU. Din grijile şi greutăţile unei domnii.	25.—
N. IORGA Ştiri nouă privitoare la familia lui Petru Şchiopul	15.—
G-ral R. ROSETTI. Războiul dela moartea lui Ştefan-cel-Mare până la acea a lui Matei Basarab. IV. Fortificaţiunea	40.—
TOMUL XIII (1932)	
N. IORGA. Un cugetător politic moldovean dela jumătatea secolului al XIX-lea: Ştefan Scarlat Dăscălescu	45.—
N. IORGA. Doamna Elina a Ţări-Româneşti ca patroană literară	10.—
I. I. NISTOR. Bisericile şi şcoala greco-română din Viena	45.—
N. IORGA. Ceva din legăturile domniilor româneşti cu Ierusalimul	20.—
N. IORGA. Două scrisori ale lui Atanase Anghel	10.—

248 D.

www.dacoromanica.ro

II 1303 L

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ
BIBLIOTECA N. IORGA
Cota
Inventar 61687

BIBLIOTECA ACADEMIEI REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

DOUĂ SCRISORI ALE LUI ATANASE ANGHEL

DE

N. IORGA

MEMBRU AL ACADEMIEI ROMÂNE

Ședința dela 22 Aprilie 1932

D-l consilier ministerial Bratu mi-a dăruit două importante acte ardelenești găsite între hârtiile părintelui său, — rămășițe destinate peirii ale unor arhive prădate, ca atâtea altele, într'o țară fără respect pentru trecut și fără înțelegere pentru dânsul.

Ele adaugă la cunoștințile, destul de numeroase, pe cari le avem cu privire la Mitropolitul ardelean Atanasie, devenit, de pe urma unirii cu Biserica apuseană, simplu episcop de Făgăraș.

Intâia scrisoare a acestuia, adresată cardinalului Kolonics, principalul factor și marele patron al Unirii, e scrisă la câteva luni numai după ce Atanasie fusese sfințit la București ca urmaș al vechilor șefi bisericești ai Românilor din Ardeal, legați de Scaunul Mitropoliei muntene, dar încă în April-Iunie din același an 1698 se făcuseră la Curte, după o înțelegere anterioară, toate formele pentru unirea Bisericii lui cu catolicitatea [1]), întărindu-se Unirea de soborul adunat în Octombre [2]). Până la 16 Novembre se acordau dela Viena privilegiile făgăduite în schimb pentru actul de supunere [3]) și după zece zile numai dela această dată urmă scrisoarea de față, care se intercalează între această lună și între confirmația

[1]) N. Iorga, *Istoria Bisericii românești*, II, ed. a doua, pp. 9, 18 și urm.
[2]) *Ibid.*, pp. 22—23.
[3]) Toate aceste documente sunt analizate după Nilles, *Symbolae* (unele și după publicația în *Magazinul istoric*, III, p. 285 și urm.).

www.dacoromanica.ro

definitivă a privilegiilor la 16 Februar 1699 [4]). Toate acestea pe ascuns de Brâncoveanu, marele ocrotitor și donator de până atunci, care trebuià să întărească « Mitropolitului » și « întregului sinod al Sfintei Mitropolii » donația lui Mihai Viteazul în « câmpul Merișanilor » din Argeș, care și azi se păstrează ca una din cele mai frumoase proprietăți din județ [1]). Numai în acest an 1700 erà să se recunoască într'un mare sobor trecerea îndeplinită, Atanasie deținând titlul arhiepiscopal metropolitan [2]).

Deocamdată, în 1698 vedem un om dezorientat. Iscălește « Vlădică », dar secretariul, și el un începător stângaciu, adauge traducerea latină: « episcopus professionis valachicae in Transylvaniam », și la Curte acest titlu se menține. Se pricepe a-și întinde o mare iscălitură solemnă, însă n'are decât vechea pecete îndătinată, cu cei trei îngeri, cari au devenit apoi subiect favorit pentru iconarii ardeleni, până la fabricanții naivi și grosolani dela Nicula. Iar pecetea mică peste hârtie e aceea, latină, a înaintașului, Teofil.

« Vlădica » se arată desperat de situația materială în care și-a găsit Biserica. El nu vede altă cale de îndreptare decât să meargă însuș la Curte, dar pentru aceasta vreà, ca să evite orice greutăți și neplăceri, să fie chemat acolo.

O călătorie care, după cât știm, nu pare a-i fi fost aprobată.

Dar din această umilă suplică se desface motivul legăturilor cu Roma, pe care, urmând exemplul înaintașului, le înjghebase: lipsa mijloacelor de întreținere. Și totuș de această Biserică se țineà o întreagă clasă de negustori români, și ortodocși în genere, nu numai în prosperul Brașov.

Scrisoarea a doua aparține acelui an 1711, în care Unirea părea că se periclitează, Atanasie însuș fiind silit să iscălească o declarație de sobor prin care se revenià la legea veche [3]). Într'însa, adresată arhiepiscopului de Esztergom (Agria),

[1]) *Ibid.*
[2]) *Magazinul istoric*, III, pp. 305—306.
[3]) Iorga, *Studii și documente*, XII, pp. 282—283, Nr. XI.
[4]) Iorga, *Ist. Bisericii*, II, p. 41 (după Nilles).

www.dacoromanica.ro

Cristian-August de Saxonia, succesorul lui Kolonics, se anunță trecerea la Unire a Maramurășului.

« A sosit aici la Alba-Iulia », spune petiționarul, « un oarecare episcop maramurășean de rit grecesc, de nație valahă, care mi s'a înfățișat și, luminat de harul Duhului Sfânt, mi-a făcut cunoscut că vrea să se unească și el cu Sfânta Biserică romano-catolică ». Se observă că Maramurășul erà legat de Scaunul bălgrădean înainte de Unire, și că după aceasta a fost smuls — la calvinism — de o samă de « eretici », între cari contele Nicolae Bethlen, « care în momentul de față e deținut la Viena ». E vorba de păstorirea reformată a episcopului Ion sau Iov Țircă, nu de a ortodoxului [1]) Iosif Stoica, nemeșul care, în opoziție cu unitul Iosif de Camilli, titular de Sivas, care trăește până la 1726, a păstorit, cu intermitențe, de prigonire și de fugă, eparhia maramurășeană până în 1711, chiar [2]). Supt acest episcop stau « patru protopopi mai mari și trei mai mici ».

Noul Vlădică e dispus, după ce i s'a cetit de secretarul Scaunului Albei-Iulii profesia de credință catolică, să facă o declarație publică. Dar lui Atanasie i s'a părut că trebuie să se întrebe mai întâiu guvernul și de aceea l-a trimis pe convertit, cu teologul-epitrop Francisc Szunyogh, la generalul comandant, care și acesta îl recomandă generalului Montecuccoli, care operà în aceste regiuni bântuite de răscoala lui Francisc Rákóczy.

Părerea lui este că trecerea la catolicism a neofitului să fie întovărășită de aceleași favoruri și imunități ca aceea a episcopiei ardelene.

Dar, cu acest prilej, Atanasie nu uită să ceară a i se restituì, în ciuda comisarului suprem Ignațiu Haan, berăria, uzurpată în cursul ultimelor tulburări, dela care Biserica unită își trăgeà oarecare venituri. Aceeaș preocupație de câștig înseamnă dela un capăt la altul păstorirea acestui om de o așà de mlădioasă ambiție.

---

[1]) El se intitulează pe antimisul său: « părintele Iosif Stoica, cu mila lui Dumnezeu pravoslavnic episcop maramurășean, exarh al stavropighiei patriarhale a Țarigradului, administrator al Mitropoliei Belgradului, Ardealului, ș. a. »; Iorga, *Studii și doc.*, XII, p. 298, Nr. V.

[2]) *Ibid.*, pp. 330—1. Cf. *ibid.*, pp. LI—LII.

www.dacoromanica.ro

Ştim cine erà călugărul venit la Alba-Iulia să se ofere Unirii. În adevăr, acum un sfert de veac, tipăriam însăş scrisoarea, din 25 Novembre 1711, cu cinci zile mai veche, prin care aceluiaş cardinal privat al Ungariei, i se adresează, arătând că s'a înfăţişat pentru actul de Unire lui Atanasie şi lui Szunyogh, Serafim Petrovay (din Petrova), alt nobil maramureşean, fostul protopop din Petrova, Ştefan Petrovan, auxiliar al lui Iosif Stoica, care se intitulà şi « administrator al Albei-Iuliei, Ardealului, etc. » — ceeace trebuià să indispuie pe Atanasie —, dar care iscăleşte « episcopus marmarosiensis » [1]). Petiţia a fost prezintată la Expoziţia din Sibiiu în acel an: nu ştiu unde se va fi întors originalul.

Serafim nu iscăleşte şi în limba sa. Actul a fost redactat de aceeaş mână ca şi scrisoarea de mai sus a lui Atanasie: formulele întrebuinţate o arată îndeajuns.

Ştim şi felul cum a fost primită la Cluj oferta episcopului. La 29 Decembre cunoscutul Iezuit Gabriel Hevenesi îşi arătà îndoielile cu privire la confirmare şi ideia de a i se adăugì şi lui un teolog director.

Alegerea de popor şi preoţi nu ajunge: ca şi Atanasie, Serafim ar trebuì să ceară aprobarea Suveranului, singurul în drept a numì. Hirotonisit în Moldova, el trebuie reordinat ca preot şi reconsacrat—tot ca în cazul lui Atanasie — ca episcop. E necesar să abjure ortodoxia lui. Numirea teologului implică greutăţi şi cheltuieli. In sfârşit şi el, ca şi colegul său dela Alba-Iulia, ar trebuì înfrânat dela numirea fără limită a preoţilor cari răpesc astfel domnilor de pământ robota şi alte îndatoriri [2]).

La 1712 Ştefan-Serafim se întorsese în satul său, unde se intitulà « popa Ştefan, alias Serafim, episcopul celor de legea grecească din varmeghea Maramureşului ». Niciodată nu i se îngăduì să se aşeze la Sighet şi situaţia lui de Vlădică neconfirmat, lipsit de ajutorul teologului, se târî până la data, necunoscută, când îl înlocuì sau îi succedă Dosoftei Teodorovici [3]).

* * *

[1]) Iorga, *Studii şi documente*, XII, pp. 283—4, Nr. XIII; *ibid.*, p. LIII; XIII, p. 164, Nr. CV.

[2]) *Ibid.*, pp. 284—285, Nr. XIV.

[3]) *Ibid.*, p. LIII. Cf. şi *ibid.*, XIII, p. 104, Nr. CV.

www.dacoromanica.ro

Aș aveà de adaus o dorință. In Ardeal și Banat se găsesc atâția tineri intelectuali cari-și cheltuiesc vremea amestecându-se în domenii unde aportul lor este aproape insignificant. Pe când nu numai la episcopii, dar și în parohii se găsesc registre și pachete întregi de documente, privitoare nu numai la istoria Bisericii, ci și la istoria generală a poporului lor, a căror studiere ar fi mai de folos decât strămutarea la București pentru « a aduce bufnițe la Atena ».

www.dacoromanica.ro

ANEXE

I.

Eminentissime ac Celsissime princeps, domine, domine mihi colendissime,

Quandoquidem Ecclesiae nostrae mala in tantum excreverint cumulum ut illa amplius ferri posse desperemus, de eorundem remedio soliciti, in omnes vias inquirimus, sed eas non alibi nisi apud Eminentissimam Serenitatem adinveniri posse speramus idque non aliter nisi personalis praesentiae meae oraculo proprio. Verum, quia forte multis foret offendiculo me meo ductu istud iter suscipere, ab Eminentia Vestra obnixius contendo ut pro suo in nos candore dignetur apud Suam Excelentiam obtinere ut me per literas Suae Maiestatis ad Augustissimam Suam Aulam ob rationes inibi declarandas vocari innotescat. Factura est Excellentia Vestra rem perpetuis meis gratificam studiis recompens[andam]. Quam de reliquo bene valere cupio et maneo eiusdem Eminentiae Vestrae

Addictissimus servus
Athanasius episcopus professionis valachicae in Transylvania m. propria.
Albae, 26 9br., a. 1698.

Vldca Athanasie,

(Pecete cu negru, reprezintând pe cei trei îngeri și legenda: Aciasta iaste peciatea Mitropolii Bălgradul.)

[Pe V^{o}:]: Athanasius, episcopus valachicus in Transylvania instat pro evocatione sui ad aulam, apud quam oretenus contra iniurias sibi et Ecclesiae suae illatas conqueri posset, a^{o} 1697.

(Șters:) n°. 29°.
Fasc. 10, no. 10.

Eminentissimo principi ac domino, domino Leopoldo, Sanctae Romanae Ecclesiae titulo S. Hyeronimi Ill[iri]cor[um] praesbytero

www.dacoromanica.ro

cardinali a Kolonics, archiepiscopo strigoniensi locique et comitatus eiusdem supremo ac perpetuo comiti, legato nato, primati regni Ungariae, summo secretario et cancellario Ordinis S. Ioannis Hyerosolimitani, equiti, Agrae et Majbergae comendatori, Sacrae Caesareae Regiaeque Maiestatis consiliario status intimo, domino, domino et patrono observandissimo, Viennae.

(Pecetea peste hârtie a lui Teofil, cu mitra, crucea, cârja de-asupra unei steme cu soarele și luna între doi îngeri și T M B.*, adecă: Theophilus Metropolita Belgradi).

II.

Copia literarum archiepiscopi Valachorum graeci ritus uniti de conversione seu paetita unione episcopi marmorosiensis eiusdem ritus.

Eminentissime ac Serenissime Princeps, domine, domine ac patrone gratiosissime, colendissime,

Appulit huc Albam Iuliam quidam graeci ritus episcopus marmarosiensis, nationis valachicae, qui se mihi praesentavit ac, illuminatus Spiritus Sancti gratia, se unire cum Sancta Romano-Catholica Ecclesia velle revelavit. Hic episcopatus alias dependentiam suam habuit ab archiepiscopatu nostro albae-iuliensi, verum a quo me Sanctae Romano-Catholicae Ecclesiae univi, ex dispositione domini comitis Nicolai Bethlen, qui actu Viennae detinetur, aliorumque plurimorum haereticorum se subtraxit. Subiacent eidem quatuor maioris et tres minoris dignitatis protopopae, poporum numerus circiter ducenti. Paratus fuit idem dominus episcopus, perlecta eidem per meum secretarium professione fidei catholica, omnia puncta praescripta acceptare dictamque professionem in flagranti ellicere, quod ipsum iudicavi differendum usque dum haud prius Eminentiae Vostrae notitiae darem, cui usque ad tempus resolutionis ab Eminentia Vostra accepti *(sic)* considerandum bene (esse) dedi *(sic)*. Adivit cum eodem meus R. Pater theologus Franciscus Szunyogh Excellentissimum dominum generalem commendantem, qui sibi in eo ac in salutari intentione eius summe complacuint, ut etiam eundem singulariter per suas Excellentissimo domino generali Montecuccoli recommendavit ac passualibus extraordinariis donavit. Quid sane factu opus erit sapientissimo Eminentiae Vestrae iudicio committo humillimeque rogo quatenus, quemadmodum me piae memoriae Eminentissimus dominus cardinalis a Kollonitz, antecessor Eminentiae Vestrae, ubi me S. Romano-Catholicae Ecclesiae univissem, gratiis caesareo-regiis immunitatibusque ecclesiasticis condecoravit, etiam eundem clerumque sibi commissum unanimiter ad s[anctam] salutiferamque unionem aspirantem eadem immunitate ecclesiastica consolare haud gravetur. Praestolabor desuper Eminentiae Vestrae gratiosam favorabilemque resolutionem. Occasione huius breviter Eminentiae Vestrae passionem meam exponere

www.dacoromanica.ro

necessito. Est quoddam braxatorium ad ecclesiam nostram graeci ritus valachicam albensem spectans, quod, ut alii volunt dicere, in fundo fisci fuisse aedificatum. Verum est pro priori in eodem loco habitasse quendam Valachum, a quo ego domunculam ante annos circiter viginti quinque emi, nullo tunc contradicente, ac Ecclesiae contuli. In eodem per annos aliquot usque ad revolutiones huius patriae licitum fuit braxare cerevisiam ac eam omni in loco educilare; quod iam Illustrissimus dominus supremus commissarius Ignatius Haan absolute conatur prohibere meque a tali educilio impedire. Quare, cum Ecclesia nostra metropolitana absolute omnibus proventibus deficiat, Eminentiam Vestram ut summum patronum meum praesentibus intensissime rogo quatenus dictae Ecclesiae meae libertatem huius educilii, quod nullo commodo aut incommodo fisco accidit, multo minus alteri, apud Augustissimam Aulam procurare haud gravetur, et, si hoc tam cito fieri non posset, saltem praetitulato domino Haan, supremo commissario, ut minus posthac me a braxatione cerevisiae et eius educilatione inhibeat impediatque scribere haud gravetur. Gratiam hanc mihi hac in parte exibitam in aliis occasionibus spiritualibus demereri haud intermittam, qui, me patrocinantibus gratiis Eminentiae Vestrae humillime recommendans, maneo

Eminentiae Vestrae

humillimus devotissimusque servus
Athanasius, archiepiscopus Valachorum m. p.

Albae Iuliae, 30 9bris 1711.

Inscriptio:

Eminentissimo ac Serenissimo Principi Christiano Augusto, Sacrae Romanae Ecclesiae cardinali de Saxonia, archiepiscopo strigoniensi, primati regni Hungariae, Sacrae Caesareae Regiaeque Maiestatis consiliario intimo, domino ac patrono gratiosissimo colendissimo, Viennae.

(V⁰): Copia.

Athanasius, episcopus unitus fogarassiensis, episcopum marmarossiensem ad Sacram Unionem converti cupientem cardinali et episcopo strigoniensi e ducibus Saxoniae insinuat eumque pro impetranda immunitate ecclesiastica commendat.

Item de braxatorio quodam ad ecclesiam albensem graeco-valachicam unitorum pertinente, simul ac iure educilli, informat petitque dictam ecclesiam suam in praehabito iure manuteneri.

30 9bris 1711.

Fol. 10, no. 20.

www.dacoromanica.ro

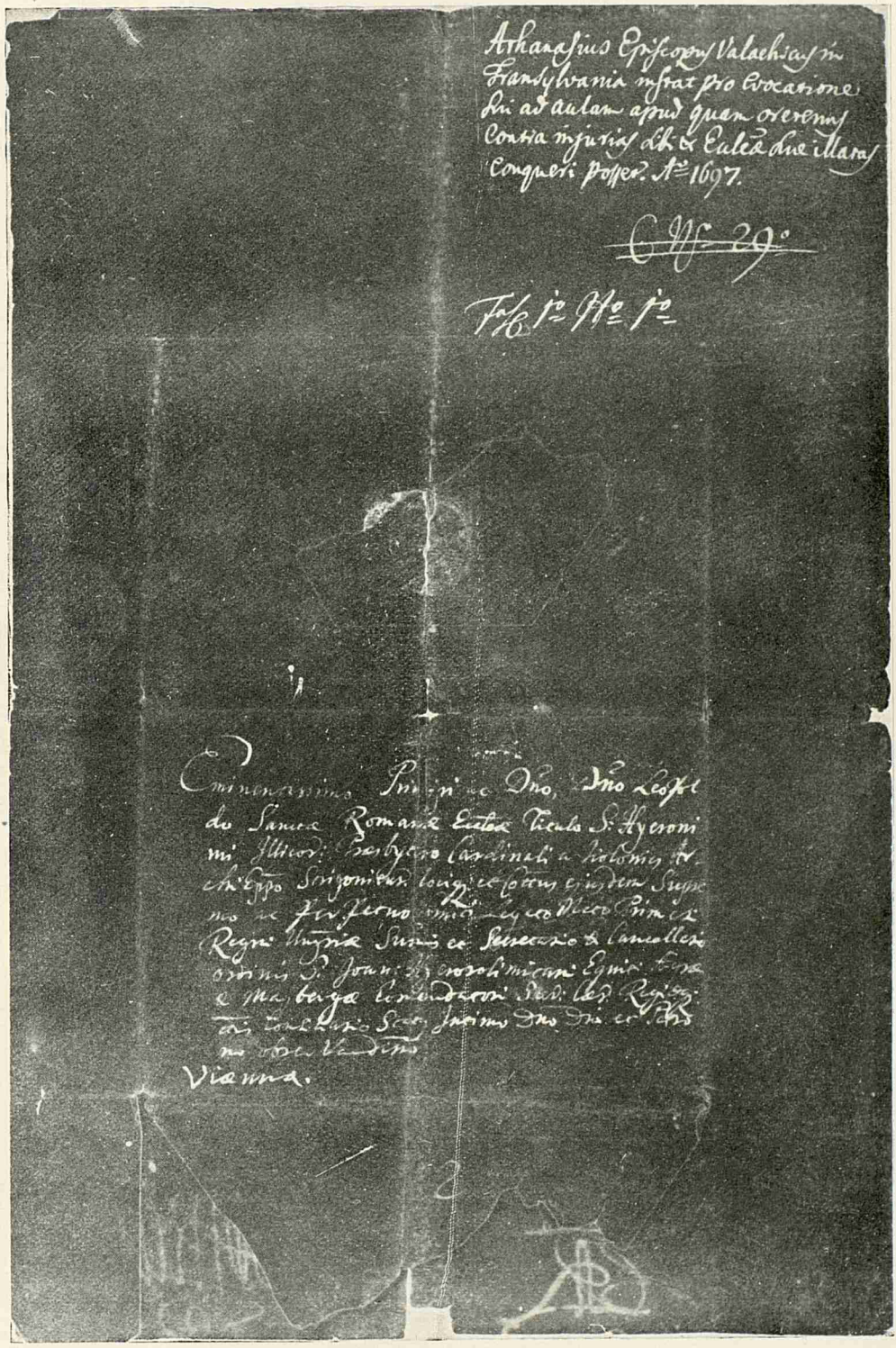
Athanasius Episcopus Valachiae in
Transylvania infrat pro Evocatione
sui ad aulam apud quam ceremo
contra injurias dñi de Caleb due illatas
conqueri posset. Ao 1697.
Fol. 1o No 1o

www.dacoromanica.ro

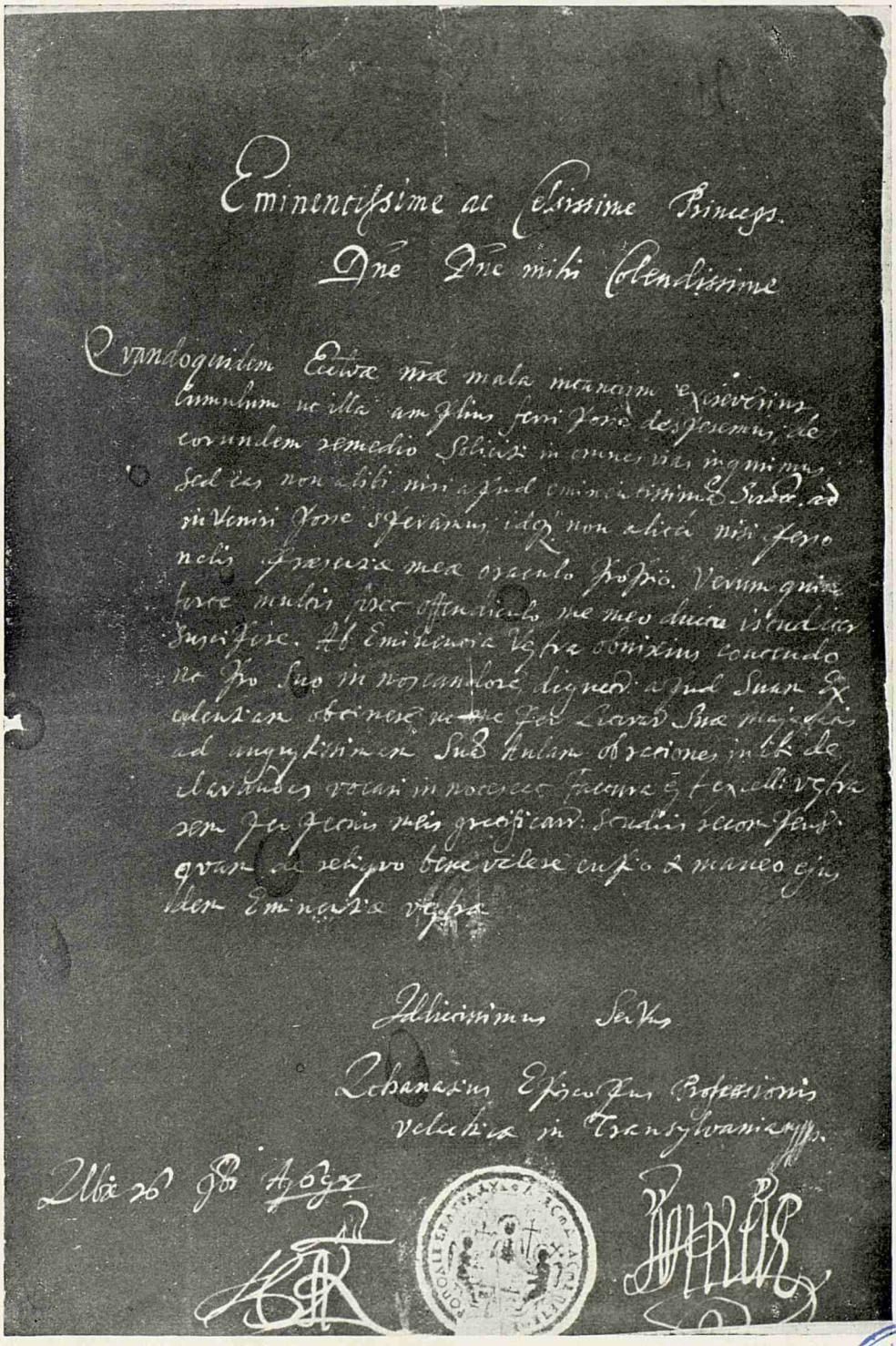

A. R. — Memoriile Secțiunii Istorice. Seria III. Tomul XIII. Mem. 5.

www.dacoromanica.ro

	Lei
TOMUL VII (1927):	300.—
CONST. C. GIURESCU. Organizarea financiară a Ţării-Româneşti în epoca lui Mircea-cel-Bătrân.	25.—
CONST. I. KARADJA. Delegaţii din ţara noastră la conciliul din Constanţa (Baden) în anul 1415.	30.—
N. IORGA. Noi acte româneşti la Sibiiu.	25.—
N. IORGA. Momente istorice.	8.—
N. IORGA. Informaţiuni germane despre România şi Basarabia pe la 1870.	10.—
Dr. ANDREI VERESS. Păstoritul ardelenilor în Moldova şi Ţara-Românească până la 1821.	60.—
CONST. C. GIURESCU. Nicolae Milescu Spătarul.	32.—
ŞT. METEŞ. Contribuţiuni nouă privitoare la familia boierească Buhuş din Moldova.	30.—
I. NISTOR. Răsunetul războiului din 1877 în Bucovina şi Basarabia.	12.—
N. IORGA. Ultimele scrisori din ţară către N. Bălcescu.	10.—
N. IORGA. Încă un portret al lui Mihai Viteazul.	10.—
ANDREI RĂDULESCU. Unificarea legislativă.	40.—
TOMUL VIII (1927—28):	320.—
H. PETRI. Relaţiunile lui Jakobus Basilicus Heraclides cu capii Reformaţiunii.	25.—
ANDREI RĂDULESCU. Izvoarele Codului Calimach.	18.—
N. IORGA. Imperiul Cumanilor şi Domnia lui Băsărabă.	10.—
N. IORGA. O gospodărie moldovenească la 1777 după socotelile cronicarului Ioniţă Canta.	12.—
I. LUPAŞ. Doi umanişti români în sec. al XVI-lea.	20.—
N. IORGA. Brodnicii şi Românii.	20.—
P. P. PANAITESCU. Contribuţii la opera geografică a lui D. Cantemir.	25.—
G-ral R. ROSETTI. Regulamentul Infanteriei franceze din 1 August 1791 şi influenţa lui asupra regulamentelor de cari s'au servit oştirile româneşti sub Regulamentul Organic.	15.—
G-ral R. ROSETTI. Notele unui ofiţer norvegian înaintea şi în timpul războiului de neatârnare 1876—1878.	35.—
GR. NANDRIŞ. Patru documente dela Ştefan-cel-Mare.	15.—
N. IORGA. Rătăcirile în Apus ale unui pretendent român, Ioan Bogdan, în sec. al XVI-lea.	15.—
N. IORGA. Francmasoni şi conspiratori în Moldova secolului al XVIII-lea.	5.—
Dr. ANDREI VERESS. Nunţii apostolici în Ardeal.	30.—
N. IORGA. Din originile politicianismului român: O acţiune de opoziţie pe vremea Fanarioţilor.	8.—
N. IORGA. Informaţii spaniole despre războiul nostru pentru independenţă.	32.—
G. CANTACUZINO. Colonizarea orientală în Illyricum.	35.—
TOMUL IX (1928-29)	200.—
N. IORGA. Cronicele turceşti ca izvor pentru istoria Românilor.	12.—
N. IORGA. Portretele Domnilor noştri la muntele Athos.	20.—
D. ONCIUL. Românii şi Ungurii în trecut.	15.—
S. GREAVU-DUNĂRE. Bibliografia Dobrogei, 425 a. Hr. — 1928 d. Hr.	80.—
N. IORGA. Portrete şi lucruri domneşti nou-descoperite.	20.—
N. IORGA. Comemorarea lui Francesco Petrarca.	10.—
N. IORGA. Un boier de provincie în timpul Eteriei şi Reg. Organic.	10.—
Păr. H. INGIGIAN. Mărturii armeneşti despre Valahia şi Moldova.	35.—
G-ral R. ROSETTI. Rapoarte daneze asupra războiului din 1877-1878.	10.—
TOMUL X (1929)	400.—
G-ral R. ROSETTI. Câteva săbii ale lui Constantin Brâncoveanu.	15.—
CL. ISOPESCU. Documenti inediti della fine del Cinquecento.	70.—
N. BĂNESCU. Acte veneţiene privitoare la urmaşii lui Petru-Vodă Şchiopul.	60.—
G. SOFRONIE. Principiul naţionalităţilor în Dreptul Internaţional public.	100.—
N. IORGA. Originea moldoveană a lui Enăchiţă Văcărescu.	8.—
I. LUPAŞ. «Chronicon Dubnicense» despre Ştefan-cel-Mare.	10.—
P. P. PANAITESCU. Miron Costin, Istoria în versuri polone.	85.—

www.dacoromanica.ro

MEMORIILE SECȚIUNII ISTORICE

SERIA III

	Lei
TOMUL I (1922—23):	100.—
TOMUL II (1923—24):	130.—
TOMUL III (1924—26):	840.—
ION ANDRIEȘESCU. Piscul Crăsani.	40.—
V. PÂRVAN. Getica.	800.—
TOMUL IV (1924):	160.—
IOAN C. FILITTI. Despre Negru-Vodă.	12.—
VINTILĂ MIHĂILESCU. Așezările omenești în Câmpia Română la mijlocul și sfârșitul sec. XIX.	25.—
Dr. ANDREI VERESS. Campania creștinilor în contra lui Sinan-Paşa	25.—
P. P. PANAITESCU. Influența polonă în opera și personalitatea cronicarilor Grigore Ureche și Miron Costin.	60.—
N. IORGA. I. Domnița Anca și patronajul ei literar; II. O prigonire politică sub Fanarioți.	15.—
N. IORGA. I. Cea dintâiu istorie universală tipărită în Transilvania; II. Moșiile familiei Beldy în Țara-Românească.	12.—
N. IORGA. Procesele călugărilor dela Sântilie și Gheorghe, pisarul leșesc.	10.—
I. VLĂDESCU. Inceputul anului în cronicele moldovenești până la Ureche.	12.—
G-ral R. ROSETTI. Studii asupra chipului cum se făptuià războiul de către Ștefan-cel-Mare. — Mem. I—III.	25.—
TOMUL V (1925—26):	160.—
N. IORGA. Comemorarea lui Edgar Quinet, cu ocaziunea semicentenarului morții lui.	5.—
ION ANDRIEȘESCU. Considerațiuni asupra tezaurului dela Vâlci-Trân lângă Plevna (Bulgaria).	15.—
AL. BUSUIOCEANU. Câteva portrete noui ale lui Mihai-Viteazul.	8.—
ANDREI RĂDULESCU. Dreptul de moștenire al soțului supraviețuitor.	30.—
N. IORGA. Trei călători în Țările Românești: Caronni, Rey, Kunisch și originea «Luceafărului» lui Eminescu.	10.—
I. LUPAȘ. Din activitatea ziaristică a lui Andrei Mureșeanu.	60.—
N. IORGA. Lucruri noui despre Chilia și Cetatea-Albă.	15.—
N. IORGA. Un prinț portughez crucíat în Țara-Românească a sec. al XV-lea.	10.—
N. IORGA. O istorie a lui Mihai-Viteazul de el însuși.	10.—
TOMUL VI (1926—27):	300.—
G-ral R. ROSETTI. Studii asupra chipului cum se făptuià războiul de către Ștefan-cel-Mare. — Mem. IV și V.	50.—
N. IORGA. O mărturie din 1404 a celor mai vechi «Moldoveni».	8.—
N. IORGA. O tipăritură românească la Uppsala.	15.—
N. IORGA. Goleștii și alți elevi ai lui Töpffer în Geneva.	10.—
ANDREI RĂDULESCU. Șaizeci de ani de Cod Civil.	20.—
N. IORGA. Știri nouă despre biblioteca Mavrocordaților și despre viața muntenească în timpul lui Constantin-Vodă Mavrocordat.	18.—
N. IORGA. Cea mai veche ctitorie de nemeși români din Ardeal (1408—9).	15.—
N. BĂNESCU. Opt scrisori turcești ale lui Mihnea II «Turcitul».	30.—
G. VÂLSAN. Harta Moldovei de Dimitrie Cantemir.	30.—
N. IORGA. Foaia de zestre a unei domnițe moldovenești din 1587 și exilul din Veneția al familiei sale.	15.—
V. MOTOGNA. Răsboaiele lui Radu Șerban (1602—1611).	30.—
ETTORE PAIS. Gli scavi di Pompei ed il tesoro di Mahdia.	12.—
Dr. ANDREI VERESS. Scrisorile Misionarului Bandini din Moldova (1644—1650).	25.—

VERIFICAT 1987

www.dacoromanica.ro